Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 200 668 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS**
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 12 maart 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris die aanvraag ongegrond.

Op 22 oktober 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen die beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 24 maart 2011 weigerde de Raad bij arrest met nummer 58 482 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 29 november 2011 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 15 december 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 6 februari 2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 februari 2012 weigerde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13*quater*).

Op 12 februari 2013 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2011, onontvankelijk.

Op 12 februari 2013 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 8 april 2013 trok de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen van 12 februari 2013 in. Als reden voor de intrekking staat in het administratief dossier: "*medisch advies verfijnen (want betrokkene neemt medicijnen (5 jaar voorzien) en bij stopzetten ervan is er een risico op toename van de hartklachten met verdere evolutie van haar cardiovasculaire toestand in negatieve zin gaande tot aderverkalking, CVA, overlijden enz).*"

Op 26 april 2013 werd een nieuwe beslissing genomen, waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2011, onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad.

Op 26 april 2013 kreeg verzoekster eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Bij arrest met nummer 153 909 van 5 oktober 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 26 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 20 oktober 2015 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ingediend op 15 december 2011, opnieuw onontvankelijk en nam zij diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 171 135 van 30 juni 2016 vernietigde de Raad deze beslissingen.

Op 20 juli 2017 geeft de arts-adviseur een nieuw advies.

Op 2 augustus 2017, met kennisgeving op 1 september 2017, wordt de aanvraag, ingediend op 15 december 2011, ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2011 bij aangetekend
schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
S., A. (R.R.: (…))
Geboren te J. op 15.08.1974

Nationaliteit: Armenië
Adres: (…)
in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.
Reden:
Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.
Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag d.d. 20.07.2017), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.
Derhalve
1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan S., A. te willen overhandigen. (…)"

Op 2 augustus 2017, met kennisgeving op 1 september 2017, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: S., A.
Geboortedatum: 15.08.1974
Geboorteplaats: J.
Nationaliteit: Armenië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.
REDEN VAN DE BESLISSING:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9*ter* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel*", en van "*art. 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*".

Het eerste middel luidt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoekster ingediend op 15 december 2011, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden om aan verzoekster een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch advies dd. 20 juli 2017 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat uit verzoeksters medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster op zodanige wijze lijdt aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in haar herkomstland, Armenië.
TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 15 december 2011 en navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 26 maart 2012, dd. 26 juni 2012 , dd. 9 december 2012 en dd. 11 juli 2016 diverse medische verslagen had voorgelegd (m.n. dd. 14/12/2011, dd. 16/03/2012 en dd. 30/11/2012 van dokter P. R. ; dd. 18/11/2015 en dd. 09/07/2016 van dokter W. V. en dd. 06/11/2015 van dokter P.-J. M.), waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat verzoekster niet in staat is om te reizen en een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en waarop noch de arts-attaché in haar advies dd. 20 juli 2017 , noch verweerder in de bestreden beslissing dd. 2 augustus 2017 hebben geantwoord ;
Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.
Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 1 juli 2011 af te wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem in hoofde van verzoekster niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.
Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.
De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekster dateert van 15 december 2011, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 2 augustus 2017, hetzij vijf jaren en zeven maanden later.
Verweerder schendt het principe van "goed beheer".
Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.
In casu is wel degelijk schade berokkend aan verzoekster.
De voorbije jaren heeft verzoekster in België, mede door het lange uitblijven van een beslissing in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw., een belangrijke (therapeutische) vertrouwensband opgebouwd met haar behandelende arts(en).
Het is evident dat deze vertrouwensband met de behandelende arts cruciaal is ; iets waarmee de arts-attaché in haar medisch advies dd. 20 juli 2017 ten onrechte geen rekening mee gehouden heeft.
Het is van vitaal belang dat de lopende behandeling in de huidige vorm kan gecontinueerd worden.
Bovendien heeft verzoekster in deze hele tussentijd op geen enkel ogenblik een Attest van Immatriculatie ontvangen, met alle praktische en administratieve moeilijkheden van dien.
Het is niet redelijk dat verweerder meer dan vijf jaren tijd nodig heeft om een beslissing te nemen in een dossier terwijl verzoekster, zonder geldige verblijfspapieren, in die ganse tussenperiode genoodzaakt wordt om te overleven op het Belgisch grondgebied.
Omdat verzoekster de voorbije jaren zonder attest van immatriculatie en zonder bron van inkomsten moest trachten te overleven, had zij niet de (financiële) middelen om op geregelde tijdstippen noodzakelijke consultaties bij een psychiater te doen.
Verzoeksters behandelende (huis-)arts bevestigt dat verzoekster niet hoefde te rekenen op de medewerking van het OCMW in het bekostigen van psychiatrische onderzoeken.
(Zie medisch verslag dd. 09/09/2017 dokter W. V. : (Stuk 4)

“Samen met patiënte kunnen we zo de kosten voor de maatschappij op een zinvolle wijze gebruiken. Zelfde voor psychiatrische opvolging : OCMW staat niet te springen om psychiater te betalen. Staat op lijst van GGZ, maar gezien haar statuut blijkt dit niet evident. Effectief zou het veel beter zijn voor haar, maar de mogelijkheden zijn beperkt.”)

Door de beslissing niet binnen een redelijke termijn te nemen , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren ; iets wat in dit dossier geenszins is gebeurd. (zie hierna verder)

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan vijf jaren en zeven maanden tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen :

(verweerder heeft pas in de thans bestreden beslissing de aanvraag van verzoekster dd. 15/12/2011 voor het eerst ontvankelijk –doch tegelijkertijd ook ongegrond- verklaard ; de drie eerdere weigeringsbeslissingen van verweerder waren telkens onontvankelijkheidsbeslissingen ; de arts-attaché heeft opnieuw nagelaten om een grond onderzoek te voeren – zo had verzoekster uitgenodigd kunnen worden voor een gesprek).

Het is dan ook onbegrijpelijk waarom de bestreden beslissing zo lang op zich heeft laten wachten.

Ten tweede heeft de arts-attaché een foute analyse gemaakt van de voorhanden zijnde medische informatie.

De arts-attaché heeft de voorhanden zijn medische verslagen foutief geïnterpreteerd en heeft er de verkeerde conclusies uit getrokken.

Uit de medische verslagen die door verzoekster bij het administratief dossier waren toegevoegd, was overduidelijk gebleken dat de medische toestand van verzoekster –die o.a. lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening- van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling levensbedreigend is.

De inhoud van de verschillende medische verslagen van de behandelende arts van verzoekster spreekt voor zich.

Ondanks de duidelijke inhoud van de medische verslagen, die alle wezen op de ernst van de medische toestand waarin verzoekster zich bevindt en waaruit kon worden afgeleid dat een terugkeer naar het herkomstland om medische redenen tegenaangewezen is, is het onbegrijpelijk om vast te stellen dat de arts-attaché een negatief medisch advies geeft ; en dit terwijl uit de medische gegevens van de behandelende arts ontegensprekelijk was gebleken dat de medische toestand van verzoekster van die aard is, dat zij nood heeft aan een verdere strikte medische opvolging in België.

Voor verzoekster bestaat er geen enkele twijfel dat verweerder haar huidige medische toestand totaal verkeerd heeft beoordeeld.

De door verzoekster voorgelegde medische verslagen bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de medische aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde medische gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het is duidelijk dat het negatief advies van de ambtenaar-geneesheer foutief is en indruist tegen de door verzoekster bijgebrachte medische verslagen.

Het besluit van de arts-attaché is totaal ongefundeerd en inhoudelijk in strijd met de medische verslagen in het administratief dossier.

Uit de medische verslagen die waren toegevoegd bij het administratief dossier was overduidelijk komen vast te staan dat de medische toestand van verzoekster van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is.

(Zie standaard medisch getuigschrift dd. 14 december 2011 van verzoeksters behandelende arts waarin deze laatste waarschuwde voor de ernstige vorm van medische aandoening waaraan verzoekster lijdt.

“Indien de behandeling wordt gestopt dan leidt dit tot … toename van de hartklachten met verdere evolutie van haar cardiovasculaire toestand in negatieve zin gaande tot aderverkalking, hartinfarct, CVA , overlijden enz .”)

De inhoud van dit en ook de overige medische verslagen, spreekt voor zich en toont aan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

In de medische verslagen (dd. 06/11/2015, dd. 18/11/2015 en dd. 09/07/2016) die verzoekster later nog bij het dossier heeft gevoegd, lichten verzoeksters behandelende artsen, dokters W. V. en P.-J. M. toe

dat verzoeksters toestand weliswaar stabiel(er) is, doch dat een verdere blijvende medische opvolging noodzakelijk blijft.
Minstens is het advies dd. 20 juli 2017 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld.
De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland in de huidige omstandigheden om die reden is uitgesloten.
Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.
Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.
Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.
Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.
In haar schriftelijke aanvraag dd. 15 december 2011 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.
(zie Verzoekschrift dd. 15/12/2011 :
"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende arts van verzoekster hetzij met verzoekster zelf …
De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met de behandelende arts, dokter P. R. ….
Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken..")
Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters arts tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.
Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. onontvankelijk te verklaren.
Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoeksters voorstel (geformuleerd in haar aanvraag dd. 15 december 2011) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord.
Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar arts specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele
medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.
De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende arts van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.
Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.
De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.
Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van de behandelende arts (dd. 9 september 2017). (Stuk 4)
Uit het verslag van de behandelende arts blijkt dat er een noodzaak is van een goede medische omkadering en mantelzorg, zoniet kan een reactie stoornis ontaarden in suïcide.
De inhoud van het recent medisch verslag van dokter W. V. spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.
Verzoeksters preciare administratieve toestand in België de voorbije jaren, leidde ertoe dat zij veel minder toegang had tot de voor haar noodzakelijke medische (psychiatrische) zorgen.

Het OCMW was niet bereid om deze kosten van grondige psychiatrische onderzoeken zomaar ten laste te nemen.
Verzoeksters 9ter aanvraag dateert van 15 december 2011 ; maar werd pas op 2 augustus 2017 voor het eerst ontvankelijk verklaard.
Per zelfde beslissing verklaarde verweerder dan ook verzoekster 9ter aanvraag echter meteen ongegrond.
Niets weerhield verweerder ervan om verzoekster nà 2 augustus 2017 een zekere tijd onder haar attest van Imatriculatie toe te laten, zodanig dat verzoekster een eerlijkere kans zou hebben gehad om als persoon met 'wettig verblijf' een diepgaand psychiatrisch onderzoek te laten voeren.
In dat geval zou er vanwege het OCMW ook veel minder weerstand zijn geweest om de kosten van deze onderzoeken ten laste te nemen.
En in dat geval had verzoekster wél over gemotiveerde psychiatrische onderzoeken kunnen beschikken om deze bij haar dossier te kunnen toevoegen.
Het is jammer dat de arts-attaché totaal geen rekening heeft gehouden met de jarenlange precaire administratieve verblijfssituatie van verzoekster.
Indien de arts-attaché hier wél rekening mee had gehouden, dan zou zij verzoekster niet verweten hebben dat zij haar dossier niet stipt zou geactualiseerd hebben , en dan had zij verzoekster –precies gelet op de onredelijk lange termijn van onwettig verblijf in België onder een lopende 9ter aanvraag- ongetwijfeld wél uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud en medisch onderzoek.
Dat verzoekster wel degelijk nood heeft aan psychiatrische behandeling, blijkt verder uit een verzoek dd. 19 juni 2017 (en nog vóór datum van de bestreden beslissing) van haar behandelende huisarts houdende het opstarten van een psychiatrisch onderzoek. (Stuk 5)
Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.
Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.
Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.
Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.
De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.
De motivering is niet afdoende als het gaat om :
Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

3.1.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag ongegrond omdat de zorgen die de verzoekende partij behoeft beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland alwaar ook opvolging mogelijk is. Hierbij verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag, zijnde artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

"§ 1
De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.
De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.
De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.
Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.
De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
§ 1/1
De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.
§ 2
Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:
1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.
De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.
De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.
§ 3
De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:
1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.
§ 4
De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.
§ 5
De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.
De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.
§ 6
Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.
§ 7
De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.
§ 8
De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die bij een aangetekende zending werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

In casu baseert de verwerende partij haar beslissing op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 juli 2017 met betrekking tot de medische toestand van de verzoekende partij, die lijdt aan een congenitale hartafwijking en aan een psychiatrische problematiek. Dit advies, dat een geheel vormt met de motieven van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door Mevr. S. A. in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.12.2011.
Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:
• SMG d.d. 14/12/2011,16/03/2012, 30/11/2012 van Dr. P. R., huisarts
• Psychologisch advies d.d. 18/06/2012 van Mevr. N. K. K., psycholoog
• Verslagen van begeleiding i.v.m. consulten, gedrag en medicatie van 02/07/2012 - 05/11/2012
• SMG d.d. 18/11/2015, 09/07/2016 van Dr. W. V., huisarts
• SMG d.d. 06/11/2015 van Dr. P.-J. M., huisarts
Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 43-jarige vrouw met een congenitale hartafwijking in 1974 in Armenië gediagnosticeerd en met een labiele mentale toestand (mogelijks een borderline stoornis) die momenteel gestabiliseerd is volgens de meest recente SMG's van 2015 en 2016.
De meest actuele medicatie van Mevr. S. zou bestaan uit:
Een bètablokker bisoprolol (Bisoprolol)
Een cholesterolverlagend middel: rosuvastatine (Crestor)
Een antipsychoticum: clotiapine (Etumine) en risperidon (Risperdal)
Een antidepressivum: escitalopram (Sipralexa)
Het voorgelegde medische dossier blinkt uit in de afwezigheid van objectiveerbare parameters, zoals laboresultaten om het gehalte en de evolutie aan cholesterol en glucose na te gaan (waarvan de stijging ook een gevolg van de inname van clotiapine (Etumine) zou kunnen zijn), verslagen van de (jaarlijkse!) psychiatrische opvolging en behandeling, waarvan de attesterende artsen vinden dat dit nog steeds noodzakelijk "en onontbeerlijk" is, en verslagen van de cardiologische opvolging en eventuele diagnose

om welke aangeboren hartalwijking het zou gaan (ECG, bloeddruk, echocardiografie), die volgens het SMG d.d. 14/12/2011 en 30/11/2012 nodig zijn.
Tussen 2012 en 2015 zit een gat van 3 jaar zonder actualisatie van het voorgelegde medische dossier. Na juli 2016 werd het voorgelegde medische dossier niet meer aangevuld.
In het verslag van de begeleiding staat op 01/10/2012 dat "patiënte Etumine (clotiapine) niet verdraagt" en op het SMG d.d. 30/11/2012 wordt dit product dan ook niet vermeld bij de actuele medicatie. Vanaf 06/11/2015 verschijnt het plots weer in het medicatielijstje, zonder vermelding van de indicatie waarom men wetens willens een product dat door betrokkene niet verdragen werd weer opstart en niet vervangt door een evenwaardig product met minder metabole bijwerkingen. In verband met de metabole bijwerkingen van antipsychotica is een regelmatige opvolging van gewicht, bloeddruk, glycemie en lipidemie aangewezen, een opvolging die niet voorgelegd wordt in dit medische dossier.
Uit het voorgelegde medische dossier blijkt voor Mevr. S. geen tegenindicatie te bestaan om te reizen, noch een strikte medische nood aan mantelzorg. Indien men angst heeft voor een psychotische decompensatie bij afreis, dan kan men vooraf opteren om een depot-injectie met een antipsychoticum toe te dienen.
Ondanks de povere stoffering van dit voorgelegde medische dossier en indien Mevr. S. echt nood zou hebben aan psychiatrische en cardiologische opvolging en behandeling, onderzoek ik de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medische zorgen in Armenië.
Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst
Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):
- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is1:
Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA 9775
Aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA 9202
- Overzicht met beschikbare medicatie voor Mevr. S. in Armenië volgens recente MedCOIdossiers.
Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling bij een huisarts, diëtist, psychiater en cardioloog beschikbaar is in Armenië.
Bisoprolol, rosuvastatine, risperidon en escitalopram en alternatieven zijn beschikbaar.
Voor clotiapine werd geen apart MedCOI-onderzoek aangevraagd, omdat uit het voorgelegde medische dossier blijkt dat Mevr. T. heeft aangegeven dat ze dit niet goed verdraagt en omdat dit vervangen kan worden door o.a. haloperidol, wat beschikbaar is in Armenië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst
Betrokkene zou psychiatrische zorg nodig hebben. De overheid garandeert psychiatrische zorg (ambulant en residentieel), diagnostiek en behandeling. Mentale en psychiatrische stoornissen staan op de lijst van aandoeningen waarvan de medicatie gratis verschaft wordt in poliklinieken of hospitalen. Psychiatrische diensten worden gedekt door het Basic Benefit Package (BBP) wanneer ze verschaft worden in centra (privaat of publiek) die een contract hebben met de State Health Agency voor voorziening van " deze gespecialiseerde dienst. Het gaat hierbij over psychiatrische ziekenhuizen, medische centra of afdelingen in algemene ziekenhuizen.
Psychiatrische diensten zijn gratis voor gans de populatie en toegang ertoe hangt noch af van de sociale status van de persoon noch of iemand dan wel of niet tot een kwetsbare groep behoort. Psychiatrische zorgen worden gedekt door het Ministerie van Gezondheid in het kader van de. BBP. De toegang van een burger tot deze zorgen is niet gelimiteerd"

Conclusie:
Uit het voorgelegde medische dossier vormt de labiele mentale toestand en de congenitale hartafwijking momenteel geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van Mevr. S. noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.
Derhalve is er vanuit medisch oogpunt dan ook geen enkel bezwaar tegen een terugkeer nar het herkomstland of het land van verblijf, in dit geval Armenië.
"
{1 In het MedCOI-project wordt er informatie verzameld over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen van herkomst en deze informatie wordt in een niet-publieke databank geplaatst die enkel toegankelijk is voor de partners van dit project. Het MedCOI-project is gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering (BMA), telt heden 15 partners (14 Europese landen en het International Centre for Migration Policy Development) en wordt gefinancierd door European Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF). Disclaimer: De geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst. Er wordt geen

informatie over de toegankelijkheid van de behandeling verschaft. De informatie wordt met grote zorg verzameld. De BMA doet zijn uiterste best om accurate, transparante en actuele informatie te leveren binnen een beperkt tijdsbestek. Echter, dit document heeft niet de pretentie exhaustief te zijn. Geen rechten, zoals medische aansprakelijkheid kunnen uit de inhoud gepuurd worden.
BMA krijgt informatie van de volgende 3 bronnen:
International SOS is een leidinggevende internationale onderneming die medische bijstand en veiligheidsdiensten verleent. Zij heeft kantoren in meer dan 70 landen en beschikt over een wereldwijd netwerk van 27 bijstandscentra, 31 klinieken, 700 externe sites. International SOS heeft zich contractueel verbonden tot het leveren van informatie over de beschikbaarheid van medische behandelingen in landen over de hele wereld. Meer inlichtingen over deze organisatie is te vinden op de International SOS website: https://www.internationalsos.com/
Allianz Global Assistance is een wereldwijde reisbijstandsverzekering onderneming. Met hun eigen operationele centra in 34 landen, meer dan 100 correspondenten en 400.000 kwalitatieve dienstverleners, weet de onderneming waar ook ter wereld voor welke specifieke medische aandoening dan opk de juiste medische behandeling te vinden. Allianz Global Assistance heeft zich contractueel verbonden om informatie over de beschikbaarheid van medische behandelingen in landen over de hele wereld te verstrekken. Meer informatie over de organisatie kan gevonden worden op de website van Allianz Global Assistance: www.allianz-alobal-assistance.com
Lokale artsen die in het land van herkomst werken, waarvan de identiteit beschermd wordt, werden uitgekozen door ambtenaren van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken via haar ambassades in het buitenland op basis van vooraf vastgelegde selectiecriteria: betrouwbaarheid, over een medisch professioneel netwerk in het land van herkomst beschikken, in het land van herkomst wonen en werken, over talenkennis beschikken en meer praktische criteria, zoals communicatiemogelijkheden en over voldoende tijd beschikken om de aanvragen te verwerken. Deze artsen werden gecontracteerd door het BMA in Nederland om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen waar zij verbleven. De identiteit van de lokale artsen wordt om veiligheidsredenen beschermd. De persoonlijke gegevens en CV's van de lokale artsen zijn gekend door het BMA en het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Nederland. De exacte specialisatie van de lokale arts is irrelevant omdat één van de selectiecriteria hun medisch professioneel netwerk in het land van herkomst is. Op deze manier kunnen zijn vragen over eender welke medische specialisatie beantwoorden.
De medische informatie die door International SOS, Allianz Global Assistance en de lokaal gecontracteerde artsen wordt verstrekt, wordt beoordeeld door de artsen van het BMA.}"

De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan hierbij slechts nagaan of de bevindingen van de arts-adviseur niet zijn gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding en of geen incorrecte toepassing werd gemaakt van de toepasselijke wets- of reglementaire bepalingen.

Vermits de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, aanvaardt *in casu* de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de ziekte waaraan de verzoekende partij lijdt ernstig is in de zin van artikel 9*ter*, §1 eerste lid, hetzij een *"ziekte (die) een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft",* reden waarom wordt onderzocht of de behandeling die de verzoekende partij behoeft, voorhanden en toegankelijk is in haar herkomstland.

De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing omdat volgens haar uit de attesten waarnaar zij verwijst zou blijken dat zij niet in staat is te reizen.

De verzoekende partij verwijst in het eerste middel naar tal van attesten zonder precies aan te duiden uit welk attest van een arts zou blijken dat de verzoekende partij niet mag reizen en de Raad kan dergelijke vaststelling evenmin afleiden uit de voorliggende attesten in het administratief dossier. De verzoekende partij gaat voorbij aan de bijkomende vaststelling van de arts-adviseur, met name dat indien men angst heeft voor een psychotische decompensatie bij afreis, men vooraf kan opteren om een "*depot-injectie met een antipsychoticum*" toe te dienen. De Raad is niet bevoegd zich in de plaats te stellen van deze arts en kan *in casu* slechts vaststellen dat dit motief, deel uitmakend van de bestreden beslissing, niet wordt aangevochten of weerlegd.

Vooreerst verwijt de verzoekende partij de verwerende partij niet binnen een redelijke termijn tot het nemen van de eerste bestreden beslissing te zijn overgegaan. Hierbij lijkt zij echter voorbij te gaan aan de oorspronkelijke en daaropvolgende beslissingen inzake de aanvraag van 15 december 2011, die echter door de Raad werd vernietigd, zoals hoger beschreven, onder de voorafgaande relevante feiten. Zij kan niet voorhouden alsof de verwerende partij sinds de aanvraag heeft stilgezeten en pas thans is overgegaan tot het nemen van een beslissing, daargelaten de vraag naar welk belang de verzoekende partij heeft bij deze grief. Voorts merkt de Raad op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Na het vernietigingsarrest van de Raad met nummer 171 135 van 30 juni 2016 geeft de arts-adviseur op 20 juli 2017 een nieuw advies. Dit is een jaar en ongeveer een maand later en is redelijk. Voordien had de verwerende partij een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing ingetrokken.

Mede gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken, acht de Raad deze termijn allerminst als zijnde onredelijk lang. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleven heeft (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de therapeutische band met de behandelende arts cruciaal zou zijn en dat er een vertrouwensband zou zijn opgebouwd, dient te worden opgemerkt dat nergens in de aanvraag of in de actualisaties op het belang van het behouden van de band met de behandelende arts is gewezen, laat staan dat werd aangegeven dat deze doorslaggevend zou zijn. Met de argumentatie dat de therapeutische band tussen de verzoekende partij en haar behandelende arts van doorslaggevend belang is in haar genezingsproces en dat deze band niet mag worden veronachtzaamd, poogt zij van de Raad een nieuwe beoordeling te ontlokken in het licht van de bepalingen van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Er dient echter te worden benadrukt dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter zodat hij zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen. Het komt de Raad geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van het onderhavige beroep voor het eerst het voorgehouden belang van de therapeutische band met de behandelende arts naar voor brengt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de genoemde elementen niet op een nuttig tijdstip, dit is voor het treffen van de thans bestreden beslissing, aan (de diensten van) de verwerende partij kenbaar werden gemaakt. Noch in de aanvraag zelf, noch uit de voorgelegde medische stukken wordt melding gemaakt van de noodzakelijkheid van eenzelfde arts. Uit de verschillende attesten voor het nemen van de bestreden beslissing blijkt, integendeel, dat de verzoekende partij ook niet steeds dezelfde arts raadpleegde of blijkt de thans vermelde therapeutische band. Er dient dan ook te worden besloten dat de aangevoerde kritiek de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder kan de relevantie niet ingezien worden van de grief die stelt dat zij niet op financiële hulp diende te rekenen van het OCMW ter bekostiging van psychiatrische onderzoeken nu *in casu* de bestreden beslissing een ongegrondsverklaring betreft, de ernst van de ziekte is aanvaard en onderzocht wordt of psychiatrische zorgverlening in het herkomstland toegankelijk en beschikbaar is.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken 4 en 5, dient er te worden vastgesteld dat deze stukken niet aan de verwerende partij zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij dienaangaande onredelijk of onzorgvuldig "*ingaand tegen het principe van goed beheer*" heeft gehandeld. Voorts is er geen objectief gegeven voorhanden waaruit de verzoekende partij zou kunnen afleiden dat zij rechtmatig op een gunstig resultaat van haar aanvraag kon vertrouwen.

In tweede instantie verwijt de verzoekende partij dat de arts-adviseur een foutieve analyse maakt van de voorliggende medische gegevens. Weerom verwijst de verzoekende partij naar "*medische verslagen*" zonder op duidelijke wijze te preciseren welk medisch gegeven te lezen in welk medisch verslag niet correct werd geanalyseerd. De Raad herhaalt dat de ernst van de aandoeningen, ondanks de beperkte

informatie waarover de verwerende partij beschikte werd aanvaard nu de aanvraag ontvankelijk is verklaard. Waar de verzoekende partij meent dat een verdere strikte medische opvolging in België noodzakelijk is, gaat zij voorbij aan het concrete onderzoek van de behandelings- en toegankelijkheidsmogelijkheden in het herkomstland, zoals weergegeven in het advies van 20 juli 2017 van de arts-adviseur. Weliswaar stelt bijvoorbeeld het attest van de arts van de verzoekende partij van 9 juli 2016 dat door de gebeurtenissen in Armenië het onmogelijk is daar terug te keren maar stelt dit zelfde attest onder punt D dat een posttraumatische decompensatie komt zonder behandeling. *In casu* wordt door de arts-adviseur nagegaan dat behandeling mogelijk is en dat bij afreis ter voorkoming van een psychotische decompensatie een "*depot-injectie met een antipsychoticum*" kan toegediend worden. Aan deze vaststelling gaat de verzoekende partij voorbij.

Waar de verzoekende partij verwijst en citeert naar een attest van 14 december 2011, blijkt uit het advies van 20 juli 2017 dat er rekening is gehouden met dit attest dat in het advies wordt opgesomd. Er blijkt dat werd opgezocht of de medicatie die de verzoekende partij behoeft en de eraan gekoppelde medische zorgverlening voorhanden is, waaronder cardiologische zorgverlening. Ook met de attesten van dokters V. en M. is rekening gehouden en weerom laat de verzoekende partij *in casu in concreto* na te specifiëren met welk element van de attesten geen rekening zou zijn gehouden. Het komt de Raad niet toe hierna te raden. Door een loutere ontkenning ervan met enkel theoretische beschouwingen die stellen dat er geen rekening is gehouden met attesten, terwijl deze opgesomd staan in het medisch advies van 20 juli 2017, kan dergelijke redenering niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Evenmin kan de verzoekende partij ernstig voorhouden dat de conclusies voorbarig zijn en anderzijds voorhouden dat de verwerende partij te lang en onredelijk wachtte met haar beslissing. De verzoekende partij heeft ruimschoots de tijd gehad alle nuttige informatie en onderzoeksresultaten naar voor te brengen, temeer evenmin is aangetoond dat er zich nieuwe elementen voordoen. Voorts ontkent de bestreden beslissing met het advies niet dat de verzoekende partij verdere medische opvolging behoeft.

Hierbij moet ten overvloede verder ook worden benadrukt dat zelfs wanneer een arts in België stelt dat hij de behandeling van een bij een vreemdeling vastgestelde aandoening vereist acht, dit niet impliceert dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, rekening houdende met de aard van de aandoening die werd vastgesteld, niet zou vermogen te oordelen dat indien de betrokken vreemdeling deze behandeling niet zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst zij hierdoor niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen of dat de bevindingen van beide artsen niet met elkaar overeenstemmen. Het toetsingscriterium dat door de behandelende arts en de ambtenaar-geneesheer wordt gehanteerd, is immers verschillend. De behandelende arts oordeelt welke medische ondersteuning zijn patiënt in België nodig heeft om een medisch probleem zo snel mogelijk op te lossen of de hinder die een medisch probleem veroorzaakt zo veel mogelijk te beperken en de ambtenaar-geneesheer oordeelt of is voldaan aan de in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet gestelde vereisten.

De Raad benadrukt verder ook dat het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet geheel in overeenstemming is met het door de verzoekende partij neergelegde standaard medische getuigschrift en dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet wordt afgewezen, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan de door de aanvrager ter ondersteuning van haar aanvraag neergelegde medische attesten (RvS 31 mei 2011, nr. 213.594).

In een derde onderdeel voert de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. De Raad herinnert dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij houdt voor dat dit beginsel geschonden is doordat de verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek werd onderworpen, uitgevoerd door een arts van de verwerende partij, wat zij had aangeboden te doen. Minstens is de motiveringsplicht geschonden omdat er niet is gemotiveerd over dit aanbod.

Er moet worden aangegeven dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9*ter*, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, "*indien hij dit nodig acht*", een vreemdeling "*kan*" onderzoeken. Het komt alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheid dient gebruik te maken. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat dit niet vereist was, leidt *in casu* niet tot de conclusie dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet werd geschonden of dat de bestreden beslissing geen correcte feitelijke grondslag heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft het feit dat bij de verzoekende partij een posttraumatische stressstoornis werd vastgesteld op zich ook niet in vraag gesteld – al merkte hij wel op dat er weinig gegevens voorlagen over een periode van drie jaren, zodat niet kan worden ingezien waarom hij nog een eigen onderzoek om zelf een diagnose te stellen zou dienen door te voeren. De verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat *in casu* een eigen onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk was. Het feit dat zij hebben aangeboden bereid te zijn tot een medisch onderzoek, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verwerende partij, noch de ambtenaar-geneesheer dienden overigens over dit voorstel, geformuleerd in de aanvraag, te motiveren in de eerste bestreden beslissing of in het medisch advies, dat er deel van uitmaakt. De verzoekende partij toont niet aan waaruit zij een dergelijke motiveringsplicht afleidt.

Hoewel artikel 9*ter*, § 1, van de vreemdelingenwet erin voorziet dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, "*(...) een bijkomend advies (kan) inwinnen van deskundigen*", dient te worden opgemerkt dat hij hiertoe niet verplicht is (*cf*. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8.348 (c)). Artikel 9*ter*, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, of te corresponderen met de eigen arts van de verzoekende partij, behoort derhalve tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer en de bewijslast inzake de medische verblijfsaanvraag blijft in de eerste plaats op de aanvrager zelf rusten.

Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dat bepaalt dat "*Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig [1 artikel 9ter, § 1, tweede lid,]1, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines (...)*", doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De Raad benadrukt verder dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet vereist dat de ambtenaar-geneesheer van een bijzondere expertise blijk dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Er blijkt *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dat het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer geen specialisatie heeft, afbreuk doet aan het medisch advies of dat deze niet zonder meer tot de door hem gedane vaststellingen kon komen.

Het komt de verzoekende partij toe in het kader van een gedane aanvraag de verwerende partij alle nuttige informatie door te spelen, zeker in een tijdspanne van vijf jaren en spontaan, zo zij dit nuttig meent informatie te verschaffen aangaande haar mogelijkheid tot reizen, het causaal verband aan te tonen tussen de ziekte en terugkeer naar Armenië, haar actuele medische toestand te belichten en causaal verbanden tussen reizen naar het herkomstland en de medische toestand aan te tonen. Voorts herhaalt de Raad dat de ernst van de ziekte van de verzoekende partij niet in vraag wordt gesteld nu de aanvraag ontvankelijk is verklaard.

Voorts komt het de arts-adviseur toe om te oordelen of op basis van de bekende medische gegevens mantelzorg noodzakelijk is. Enig voorbarig of onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij blijkt niet. Waar de verzoekende partij weerom herhaalt dat de lange duur van de procedure haar verhinderde om een diepgaand psychiatrisch onderzoek te laten uitvoeren, volstaat de vaststelling dat de ernst ook van haar psychiatrische problematiek is aanvaard nu de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid werd onderzocht, ook van de psychiatrische problematiek die de verzoekende partij kent.

Concluderend wordt er samen met de verwerende partij vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de artikelen 9*ter* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van

artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.1. In een tweede middel, dat enkel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij aan:

"M.b.t. het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 augustus 2017 (Bijlage 13) :
3) Schending van artikel 9ter Vw. ; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet ; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ;
+ schending hoorrecht – art. 41 Handvest Grondrechten EU – schending art. 74/13 Vw.
+ Schending van art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008.
+ Schending van art. 8 EVRM.
- Het bestreden bevel (dd. 2 augustus 2017) (Bijlage 13) werd op dezelfde dag genomen en ter kennis gebracht (dd. 1 september 2017) als de eerste bestreden beslissing (onontvankelijkheidsbeslissing 9ter) aan verzoekster.
Hieruit blijkt de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de eerste bestreden beslissing dd. 2 augustus 2017 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. ongegrond werd verklaard.
Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 2 augustus 2017 en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 augustus 2017 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 2 augustus 2017.
- De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :
"Krachtens artikel 7 , eerste lid, 1°:
…verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten : betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum."
Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.
Verweerder kan van verzoekster onmogelijk verlangen dat zij binnen 30 dagen het grondgebied dient te verlaten, aangezien verzoekster nog een regularisatie procedure lopende heeft.
Zoals hierboven reeds beschreven onder "Feiten en Retro-Acten", was verzoeksters aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 15 december 2011 bij beslissing dd. 12 februari 2013 van verweerder in eerste instantie onontvankelijk verklaard ; echter : na een door verzoekster ingediend annulatieberoep bij de RvV, ging verweerder op 8 april 2013 over tot intrekking van de beslissing van 12 februari 2013 ; met alle gevolgen van dien voor verzoeksters lopende aanvraag cfr. art. 9ter Vw.
Op 26 april 2013 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag dd. 15 december 2011 van verzoekster opnieuw onontvankelijk werd verklaard.
Na een door verzoekster ingediend annulatieberoep tegen de beslissing dd. 26 april 2013 van verweerder, ging de RvV bij arrest dd. 5 oktober 2015 over tot vernietiging van de beslissing dd. 26 april 2013.

Op 20 oktober 2015 nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag dd. 15 december 2011 van verzoekster opnieuw onontvankelijk werd verklaard.
Na een door verzoekster ingediend annulatieberoep tegen de beslissing dd. 20 oktober 2015 van verweerder, ging de RvV bij arrest dd. 30 juni 2016 over tot vernietiging van de beslissing dd. 20 oktober 2015.
Deze vernietiging had uiteraard opnieuw implicaties op verzoeksters lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.
Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.
Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en gelet op enerzijds de vernietigingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bij arresten dd. 5 oktober 2015 en dd. 30 juni 2016 – van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. 26 april 2013 en dd. 20 oktober 2015) en anderzijds de beslissing dd. 8 april 2013 van verweerder houdende intrekking van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 12 februari 2013 ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekster binnen de 30 dagen vrijwillig gevolg moet geven aan het uitwijzingsbevel dd. 2 augustus 2017 en is het redelijk dat verweerder ervan kan uitgaan dat verzoekster verder in België kan blijven om alzo het resultaat van het lopend annulatieberoep inzake haar regularisatie procedure af te wachten.
In haar aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 15 december 2011 en in de diverse actualisaties die heeft verricht, haalde verzoekster enkele medische redenen aan die haar beletten om te reizen.
In de bestreden beslissing heeft verweerder met geen woord gerept over enerzijds de annulatie arresten van de RvV dd. 5 oktober 2015 en dd. 30 juni 2017 en de intrekkingsbeslissing dd. 8 april 2013 m.b.t. lopende regularisatieprocedure, wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.
Het opleggen van een 'Bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen' , maakt ter zake een maatregel uit die buiten proportie staat.
Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.
Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissing dd. 2 augustus 2017 een (eenvoudige) verwijzing maakt naar het feit
dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort ; zonder met één woord te spreken over verzoeksters regularisatie procedure cfr. art. 9ter Vw. en de annulatie arresten van de RvV dd. 5 oktober 2015 en dd. 30 juni 2017 en de intrekkingsbeslissing 8 april 2013 m.b.t. deze lopende regularisatieprocedure , kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde Bevel dd. 2 augustus 2017.
Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.
Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.
- Zoals hierboven reeds uiteengezet, is uit de door verzoekster voorgebrachte medische verslagen duidelijk komen vast te staan dat haar medische aandoeningen van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door o.a. een huisarts en een psyhiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.
De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.
In het bestreden Bevel wordt hierover ten onrechte met geen woord gerept.
Dit houdt een schending in van de motiveringsverplichting.
- Verzoekster verwijst naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en ook naar een arrest van de Raad van State nr. 228.778 van 16 oktober 2014 waarin ook de Franstalige kamer van de Raad van State zich nu op dezelfde lijn van de Nederlandstalige kamer (arresten van 19 juni 2013 en 28 november 2013) heeft geplaatst, en waarbij de volgende conclusies kunnen worden getrokken :
** Artikel 9ter Verblijfswet moet begrepen worden als een eenvoudige norm van nationaal recht.*
Het is geen omzetting van een Europese norm zoals de subsidiaire bescherming.
Artikel 9ter Vw moet op autonome manier geïnterpreteerd worden.
** Het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw is ruimer dan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) over artikel 3 EVRM bij repatriëring van een zieke vreemdeling.*
Artikel 9ter Vw is niet beperkt tot de norm die blijkt uit de rechtspraak van het EHRM.
** Artikel 9ter Vw omvat verschillende hypotheses.*
Het betreft elke gezondheidstoestand die "een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is –die bovendien toegankelijk zou moeten zijn- in het land van herkomst".
Dit laatste houdt in dat de DVZ ook het reëel en grondig risico moet onderzoeken in geval van terugkeer naar het herkomstland wanneer een adequate behandeling niet toegankelijk is.
(Zie de medische getuigschriften van verzoeksters arts - o.a. medische verslagen dd. 14/12/2011, dd. 16/03/2012 , dd. 30/11/2012, dd. 06/11/2015, dd. 18/11/2015 en dd. 09/07/2016- die aan het administratief dossier waren toegevoegd : waarin de ernst van de medische toestand werd beschreven

en waaruit bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat bij afwezigheid van medische behandeling het leven en de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar is).
(Verzoekster verwijst voor het overige naar hetgeen hierboven werd uiteengezet onder de punten 'ten eerste' tot 'ten derde')
** In de bestreden beslissing werd tenslotte geen enkele rekening gehouden met de lange duur van afwezigheid van verzoekster uit haar herkomstland noch met de lamentabele socio-economische toestand in Armenië met alle risico's van dien voor wat betreft de beschikbaarheid en toegankelijkheid van aangepaste medische zorgen.*
Verzoekster had haar land verlaten in oktober 2009 en verblijft sindsdien zonder enige onderbreking in België.
Zij heeft in België de voorbije jaren haar leven proberen op te bouwen.
Vanzelfsprekend heeft zij hier een privé leven ontwikkeld.
Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.
Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de bestreden beslissing een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort , zonder te spreken over verzoekers jarenlang verblijf in België ; over haar privé leven en over de medische zorgbehoevendheid van verzoekster, houdt wel degelijk een schending in van artikel 8 EVRM en kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien.
Verzoekster werd op geen enkel ogenblik uitgenodigd door verweerder om naar het Gemeentehuis te gaan om daar toelichting te kunnen geven over haar levensomstandigheden in België de voorbije jaren.
Indien verzoekster dienaangaande zou zijn gehoord geweest door hetzij de lokale politie hetzij het Gemeentehuis, dan had zij meer details kunnen aanvoeren over haar langdurig verblijf in België, over haar privé leven en over het feit dat verzoekster sedert lange tijd een noodzakelijke medische behandeling volgt in België.
Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.
Indien verzoekster de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen inzake haar langdurig verblijf in België en met het feit dat verzoekster medisch zorgbehoevend is, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.
In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.
Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.
Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.
Uit de gegevens van het rijksregister blijkt duidelijk dat verweerder reeds geruime tijd op de hoogte was (of minstens had moeten zijn) van verzoeksters langdurig verblijf in België.
Verzoekster verwijst naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.
Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.
Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.
Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :
** Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:*
o de wettigheid van zijn verblijf,
o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,
o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).
** De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.*
** De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.*
** Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.*
Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:
- haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).
- artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU- lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.
- artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.
Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:
- de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C- 277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.
- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).
Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C- 277/11, G. en R. C-383/13).
De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).
Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerichtlijn
De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).
Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).
Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit
De Terugkeerrichtlijn specifieert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.
Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.
Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:
De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).
Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.
Verweerder had in casu aan verzoekster op voorhand minstens de gelegenheid moeten gegeven hebben om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.
Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 2 augustus 2017 (Bevel – Bijlage 13) te worden vernietigd."

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten met name zij is niet in

het bezit van een geldig visum en/of geldig paspoort. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de verknochtheid met de bestreden beslissing die onder punt 3.1.2. is besproken, wordt dit niet betwist.

Waar de verzoekende partij meent dat deze bestreden beslissing moet vernietigd worden omwille van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing zodat er geen sprake is van vernietiging ervan.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij het motief, dat zij niet over een geldig paspoort en/of geldig visum beschikt, niet betwist of weerlegt.

De verzoekende partij verwijst naar de lange duur van het antwoord op haar aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet om te stellen dat thans van haar niet verlangd kan worden dat zij binnen de dertig dagen het grondgebied verlaat.

Er wordt verwezen naar de bespreking onder punt 3.1.2. en gewezen op het gegeven dat de lange duur van deze procedure *in casu* haar geen nadeel toebracht en dat er evenmin *in casu* een rechtmatig vertrouwen op een gunstig gevolg aan de aanvraag kon ontstaan. Het is niet omdat de verwerende partij een eerder besluit introk om over te gaan tot het nazicht van de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheidsvereiste van de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft, dat hieruit een recht op verblijf is ontstaan. Eveneens kan verwezen worden naar punt 3.1.2. waaruit blijkt dat de verzoekende partij de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk heeft gemaakt. Ten overvloede wordt erop gewezen dat de gegeven termijn van dertig dagen inmiddels ruimschoots is overschreden. Evenmin kan ingezien worden waarom de bestreden beslissingen uitdrukkelijk gewag dienen te maken van de procedurele gegevens in het verleden, die de verzoekende partij goed kent, zoals blijkt uit het verzoekschrift.

De verzoekende partij maakt met dergelijk betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig of buiten proportie heeft gehandeld, of haar motiveringsplicht heeft geschonden. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat samen met het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens haar afwijzing van haar aanvraag om medische redenen werd ter kennis gegeven. De verwerende partij was er dan ook niet toe gehouden de redengeving van de afwijzing van de aanvraag omwille van medische redenen te herhalen in het bevel. Het gegeven dat artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming bevat dan artikel 3 van het EVRM, is *in casu* irrelevant nu uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze de ruimere bescherming heeft nagegaan en gebleken is dat de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft voorhanden en toegankelijk zijn in het herkomstland, concreet motief van de eerste bestreden beslissing dat niet door de verzoekende partij in haar eerste middel is weerlegd. Het louter verwijzen naar overgemaakte medische attesten op algemene wijze, zoals de verzoekende partij thans opnieuw doet, volstaat niet om de vaststelling in de eerste bestreden beslissing en het medische advies van 20 juli 2017, waarop de eerste bestreden beslissing steunt en dat mede is ter kennis gegeven, dat de zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn, te weerleggen.

Voorts toont de verzoekende partij met haar loutere bewering dat de socio-economische toestand van Armenië lamentabel is en zij lang afwezig is geweest in Armenië de schending van de door haar aangehaalde rechtsregels en beginselen van behoorlijk bestuur aan.

In de mate dat zij met deze grief beoogd de schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen en verwijst naar haar verblijf in België sedert 2009 zodat zij alhier een privéleven heeft ontwikkeld, merkt de Raad op dat haar verblijf illegaal is gebleven nu zij geen aanvraag heeft ingediend dat ontvankelijk is verklaard tot op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, die evenwel de aanvraag ongegrond verklaarde. Voorst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij evenmin concrete gegevens aanduidt wat haar privéleven in België betreft.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Er zijn geen elementen die wijzen op het bestaan van een familieleven in België en de verzoekende partij voert dit ook niet aan. Betreffende haar privéleven voert de verzoekende partij enkel aan dat zij sedert 2009 in België verblijft en gedurende lange tijd afwezig is van haar herkomstland.

Dergelijke vage beschouwingen maken geen door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig leven aannemelijk.

De verzoekende partij maakt bijgevolg de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Voorst meent de verzoekende partij dat haar hoorrecht is geschonden. Zij stelt dat bij het horen zij de verwerende partij had kunnen inlichten over haar lang verblijf alhier, haar lange noodzakelijke in België gevolgde medische behandeling en haar privéleven in België.

Er wordt vastgesteld dat de verwerende partij al kennis heeft van deze elementen zoals haar verblijf in het Rijk en de gevolgde medische behandeling, gelet op de ingediende aanvraag om medische redenen en haar medische zorgbehoevendheid.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012,

C-277/11, *M.M., ro.* 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden, moeten worden aangemerkt.

Het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel.

Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13, PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Terugkeerrichtlijn.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu voert de verzoekende partij geen element dat niet gekend was voor het nemen van de bestreden beslissing aan.

Er dient te worden vastgesteld dat het bestuur van al de zaken, aangegeven in het middel, op de hoogte was door de aanvraag van 15 december 2011, en de aanvullingen, en wat de verzoekende partij voorhield in eerdere procedures. Het opnieuw horen van de verzoekende partij zou geen invloed hebben gehad op de bestreden beslissing. Het bestuur was immers op de hoogte van deze elementen en heeft desondanks toch het bevel genomen. De schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, wordt er samen met de verwerende partij vastgesteld dat door het nemen van de eerste bestreden beslissing en te wachten met het nemen van de tweede bestreden beslissing tegelijk of nadien de verwerende partij heeft doen blijken van een onderzoek naar de gezondheid van de verzoekende partij. Verder blijkt niet dat de verzoekende partij een kind heeft of een familieleven leidt. De verzoekende partij toont de schending van deze bepaling niet aan.

Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Colliderend wordt er vastgesteld, met verwijzing naar de uiteenzetting van punt 3.1.2., dat de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in dit middel, alsmede van de door haar aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, niet aannemelijk maakt derwijze dat het tweede middel ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	M. BEELEN